

Nicolas
„E grozav!”

Lothar
„E cel mai slab la învățtură
de la noi din clasă. De câte ori
e ascultat, face el ce face și n-are
voie să iasă în recreație.”

Aristide
„E cel mai bun prieten al meu.
Un grăsan care
mănâncă tot timpul.”

Achim
„E cel mai bun de la noi din clasă
și preferatul doamnei învățătoare.
Noi nu ne prea place de el.”

Gil
„Tatăl lui Gil e
foarte bogat și-i cumpără
tot ce vrea.”

Rufus
„Are un fluier.
Tatăl lui e polițist.”

Eusebiu
„E cel mai forțos și-i place
la nebunie să-i pocnească
în nas pe colegi.”

Ioachim
„Cel mai mult îi place jocul cu bilele.
Și trebuie să recunosc că joacă bine.
ce-i al lui e-al lui: trage și, bang!,
nimerește de fiecare dată.”

Maria-Edwina
„Maria-Edwina e grozavă
de tot. Cred c-o
să mă căsătoresc cu ea.”

Mama

„Îmi place să stau acasă când plouă
și când avem musafiri, pentru că
mama face o grămadă de bunătăți.”

Tata

„Despre tata ce să zic?
Iese de la serviciu mult mai târziu
decât ies eu de la școală, numai că
el n-are teme de făcut.”

Domnul Bengescu

„E vecinul nostru și-i place
la nebunie să-l tachineze pe tata.”

Buni

„E foarte bună la suflet, îmi dă
o grămadă de lucruri, iar eu o fac
mai mereu să râdă.”

Bulbuc

„E pedagogul nostru de la școală.
Il poreclim așa pentru că spune tot timpul:
«Uitați-vă bine în ochii mei» și are mereu
ochii bulbucăți. Cei mari i-au scornit porecla.”

Doamna învățătoare

„E atât de bună și de drăguță
când nu facem prostii!”

Lothar și-a pus ochelari!

Când Lothar a venit azi-dimineață la școală, am rămas toți mască: avea ochelari la ochi! Lothar e prieten cu noi și e cel mai slab la învățatură de la noi din clasă, și cică de-aia și-a pus ochelari.

— Domnul doctor, a început Lothar să ne explice, le-a spus alor mei că poate nu văd bine la tablă și de-asta sunt cel mai slab la învățatură. Așa că m-au dus la magazinul de ochelari, iar domnul de la ochelari s-a uitat în ochii mei cu un aparat care nu doare, m-a pus să citesc o grămadă de litere fără niciun sens, apoi mi-a dat ochelari, iar acum, pac!, n-o să mai fiu cel mai slab la învățatură.

Pe mine m-a cam mirat faza cu ochelarii, pentru că, de fapt, Lothar nu vede bine la tablă din cauză că doarme mai mereu în timpul orelor, dar, cine știe?, poate că acum, dacă poartă ochelari, nu mai are cum să doarmă. Adevărul e că de la noi din clasă cel mai bun la învățatură e Achim și doar el poartă ochelari, de-aia nici nu putem să-l pocnim de câte ori avem chef.

Lui Achim nu i-a convenit când l-a văzut pe Lothar cu ochelari. El e preferatul doamnei învățătoare și mereu i-e teamă ca nu cumva alt coleg să-i ia locul și să fie cel mai bun din clasă, așa că nu mai puteam de bucurie doar când ne gândeam că acum Lothar, care e un coleg grozav de tot, va fi cel mai bun din clasă.

— Vezi ce ochelari am? l-a întrebat Lothar pe Achim. De-acum înainte, eu o să fiu cel mai bun de la noi din clasă la toate și pe mine o să mă trimită doamna învățătoare să aduc harta și să șterg tabla! Ta-na-na-na-na!

— Nici vorbă! a sărit Achim. Eu sunt cel mai bun la învățatură de la noi din clasă! În primul și-n primul rând, n-ai dreptul să vii la școală cu ochelari!

— Ba am tot dreptul! Ia uite la el! Pe bune! a zis Lothar. Și n-o să mai fii doar tu preferatul tâmpit de la noi din clasă! Ta-na-na-na-na!

— Și eu o să-i spun lu' tata să-mi cumpere ochelari și o să fiu și eu cel mai bun! a zis Rufus.

— Haideți să le spunem părinților să ne cumpere și nouă ochelari, a strigat Gil. Și o să fim toți cei mai buni la învățatură, o să fim toți preferații doamnei învățătoare!

Apoi a fost nebunie, pentru că Achim a început să urle și să plângă de mama focului; zicea că trișăm, că n-avem

dreptul să fim cei mai buni la învățătură din clasă, că o să ne spună alor lui, că nimeni nu-l iubește, că e nefericit, că o să se omoare, după care a venit Bulbuc în fuga mare. Bulbuc e pedagogul nostru – o să vă povestesc într-o bună zi de ce-i spunem așa.

— Ce se-ntâmplă? a țipat Bulbuc la noi. Achim! Ce-ai de plângi în halul ăsta? Uită-te bine în ochii mei și răspunde-mi!

— Vor toți să-și pună ochelari! i-a spus Achim printre sughituri.

Bulbuc s-a uitat la Achim, s-a uitat la noi, s-a frecat la gură de câteva ori, după care ne-a zis:

— Uitați-vă bine în ochii mei! Toată lumea! Nu stau să-mi bat capul cu poveștile voastre, dar atât vă spun: dacă vă mai aud, vă pedepsesc! Achim, hai să bei niște apă și vezi să-ți ții un pic respirația în timp ce bei. Iar voi fiți cu băgare de seamă! Sunt cu ochii pe voi!

Pe urmă, a plecat cu Achim, care nu se oprea din sughit.

— Auzi, ne dai și nouă ochelarii când o să ne-asculte doamna învățătoare? l-am întrebat eu pe Lothar.

— Da, chiar! Și când o să ne dea compunere! a sărit Maxențiu.

— La compunere, o să am și eu nevoie de ei, a zis Lothar. Pentru că, dacă n-o să iau cea mai mare notă,

tata o să-și dea seama că n-am purtat ochelarii, și-apoi o să-mi facă scandal, mai ales că nu-i place să le dau altora lucrurile mele; dar vi-i dau când ne ascultă.

Lothar e un coleg grozav de tot, n-am ce zice. I-am cerut ochelarii să-i încerc și eu și, pe bune, nu știu cum o să facă Lothar ca să ajungă cel mai bun de la noi din clasă, pentru că vezi de-a-ndoaselea cu ei: dacă te uiți în jos, ai impresia că picioarele sunt foarte aproape de cap. Apoi i-am dat ochelarii și lui Gil, care i-a dat lui Rufus, care i-a pus la ochi lui Ioachim, care i-a dat lui Maxențiu, care i-a aruncat lui Eusebiu, care ne-a făcut să râdem de nu mai puteam pentru că se uita cruciș prin ochelari, și pe urmă a vrut să-i ia și Aristide, dar a ieșit cu scandal.

— Tu nu! a zis Lothar. Ai mâinile pline de unt de la tartinele tale și-o să mi-i murdărești, apoi ce rost are

să port ochelari dacă nu pot să văd prin ei, mai ales că durează o grămadă până îi șterg, iar tata n-o să mă mai lase la televizor dacă ajung din nou ultimul din clasă din cauză că un tâmpit mi-a murdărit ochelarii cu mâinile lui grāsane pline de unt!

Și Lothar și-a pus din nou ochelarii, numai că lui Aristide nu i-a convenit deloc ce i-a spus Lothar.

— Poate vrei să te trezești cu mâinile mele grāsane pline de unt pe moacă! i-a zis el.

— N-ai cum să mă bați, i-a răspuns Lothar. Am ochelari! Ta-na-na-na-na!

— Bine atunci, a zis Aristide. Dă-ți jos ochelarii!

— Nu vreau, a zis Lothar!

— Aha! Voi aștia, cei mai buni din clasă, sunteți toți la fel! Niște fricoși!

— Cine? Eu fricos? a țipat Lothar.

— Da, tu! Pentru că porți ochelari! a strigat Aristide la el.

— Ia hai să vedem cine-i fricosu'! a strigat și Lothar, dându-și jos ochelarii.

Amândoi erau nervoși din cale-afară, numai că n-au mai putut să se bată, pentru că Bulbuc a venit în fuga mare la noi.

— Acum ce mai e? a întrebat el.

— Nu mă lasă să-mi pun și eu ochelarii la ochi! a strigat Aristide.

— Păi, vrea să mi-i murdărească cu unt! a strigat Lothar.

Bulbuc și-a pus mâinile pe față și apoi și-a tras obrajii în jos, iar când face așa nu-i de glumă.

— Uitați-vă bine în ochii mei! Amândoi! le-a zis Bulbuc. Habar n-am ce v-a mai născocit mintea, dar să nu mai aud de ochelari! Și pentru mâine, aveți de conjugat verbul: „Nu am voie să spun lucruri absurde în recreație și să tulbur ordinea și disciplina, obligându-l astfel pe domnul pedagog să intervină de fiecare dată.“ La indicativ, la toate timpurile!

Pe urmă, s-a dus să sune de intrare.

Când stăteam la rând, Lothar a zis că e de acord să-i dea ochelarii lui Aristide atunci când o să fie curat pe mâini. Lothar e un coleg grozav de tot, pe bune!

În timpul orei – aveam geografie –, Lothar i-a dat ochelarii lui Aristide, care între timp s-a șters de unt pe haină. Aristide i-a pus la ochi, dar ghinion: n-a văzut că doamna învățătoare era chiar în fața lui.

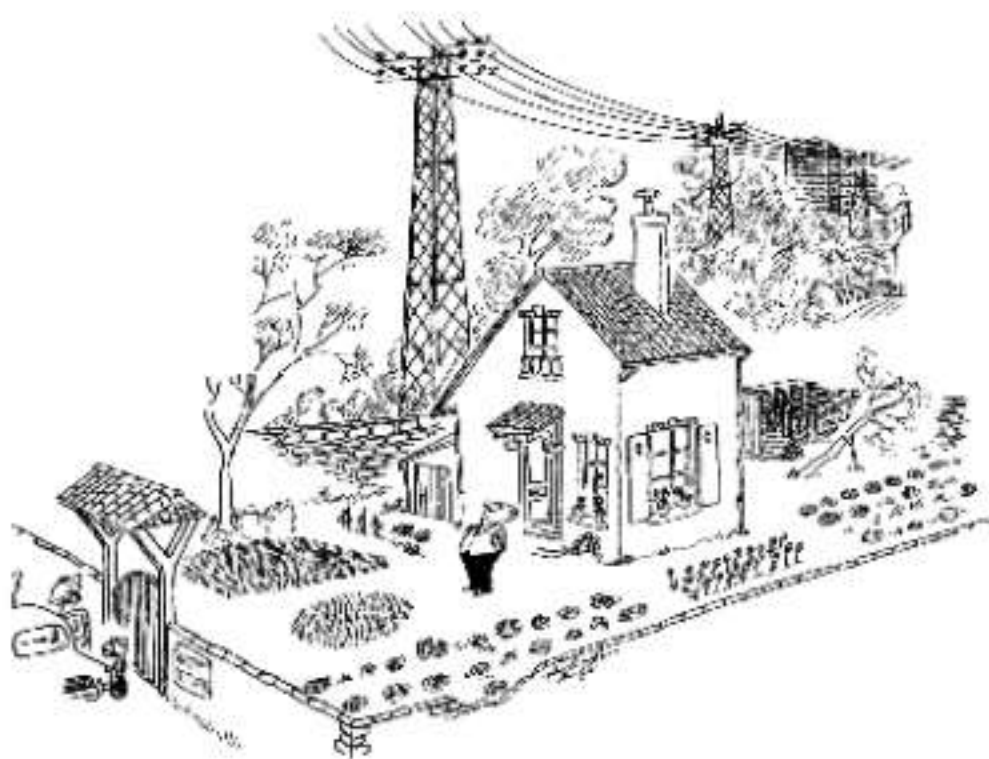
— Aristide, te rog să termini cu prostiile! a strigat doamna la el. Și nu te mai uita cruciș! Dacă stai în curent, o să rămâi fix așa! Până una-alta, ieși imediat afară din clasă!

Și Aristide a ieșit cu tot cu ochelari, mai avea un pic și intra cu capul în ușă, după care doamna învățătoare l-a chemat pe Lothar la tablă.

Și, firește, fără ochelari n-a mers treaba: a luat nota 4.

— Lothar
și-a pus
ochelarii!

* În original, „SAM SUFFI” – joc de cuvinte fonetic. E vorba de transcrierea, în tempo rapid, cu alte litere, dar păstrând aceleași sunete, a propoziției *ça me suffit* („mi-e de-ajuns”, „am destul”). Ca o explicație istorică, în anii '60-'70, locuitorii din marile orașe (în special parizienii) au început să-și cumpere case la țară cărora le dădeau diverse nume originale pentru a le personaliza, iar „Sam Suffi” e una dintre cele mai frecvente denumiri din acea perioadă. În text, inscripția este o aluzie la caracterul domnului Bobiceanu, care se umflă în pene cu noua lui casă de la țară. (N. trad.)

Ce grozav e la aer curat!

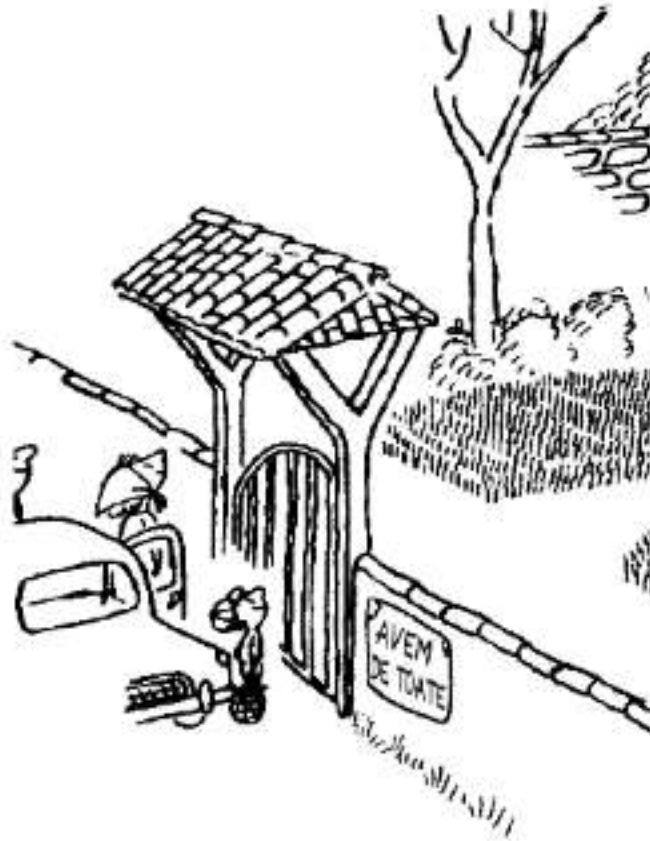

Am fost invitați duminică la noua casă de la țară a domnului Bobiceanu. Domnul Bobiceanu e contabil la tata la serviciu și cică are un băiat de-o seamă cu mine, care e foarte simpatic și pe care-l cheamă Corin.

Îmi părea bine că mergem, pentru că mie-mi place foarte tare la țară, și tata ne-a explicat că domnul Bobiceanu a cumpărat casa de curând și că i-a spus că nu-i departe de oraș. Domnul Bobiceanu îi dăduse toate indicațiile la telefon, iar tata le-a notat pe o foaie de hârtie. Cică e ușor de ajuns: mergi drept înainte, faci la stânga după primul semafor, treci pe sub podul de la calea ferată, apoi o ții drept înainte până la intersecție, de-acolo faci la stânga, după care iar la stânga până când dai de o mare fermă de culoare albă, apoi faci la dreapta și o iei pe un drumeag de țară și de-aici o ții drept, iar pe urmă faci la stânga după benzinărie.

Am plecat cu mașina dis-de-dimineță, mama, tata și cu mine, iar tata a început să cânte, apoi s-a oprit din cântat din cauza mașinilor de pe drum. Nu înaintam mai deloc. Apoi tata a uitat să întoarcă la semafor

așa cum trebuia, dar a zis că nu-i nicio problemă, că o să ajungă pe același drum la intersecția următoare. Numai că la intersecția următoare era drum în lucru și se pusese un indicator pe care scria: „Ocolire”; și ne-am rătăcit; tata a țipat la mama că nu-i citește cum trebuie indicațiile de pe foaie; și tata i-a întrebat pe o grămadă de oameni pe unde s-o luăm, dar nici ei nu știau; și apoi am ajuns la domnul Bobiceanu pe la prânz și nu ne-am mai certat.

Domnul Bobiceanu a ieșit la poartă să ne întâmpine.

— Ia te uită, au venit orășenii! a zis el. Nu-s în stare să se trezească de dimineață!

Atunci tata i-a povestit că ne-am rătăcit, la care domnul Bobiceanu a părut destul de mirat.

— Păi, cum ai reușit una ca asta? l-a întrebat el. E simplu, mergi drept înainte!

Și ne-a poftit în casă.

E grozavă de tot casa domnului Bobiceanu! Nu-i foarte mare, dar e grozavă.

— Stați puțin s-o chem pe nevastă-mea, a zis domnul Bobiceanu și a strigat: Clara! Clara! Au venit musafirii!

Și doamna Bobiceanu a venit, avea ochii roșii de tot, tușea și avea șorțul pătat de negreală.

— Nu dau mâna cu dumneavoastră, că sunt plină de funingine! ne-a spus ea. Mă chinui de dimineață cu soba asta de gătit, dar degeaba, tot nu merge!

Domnul Bobiceanu a început să râdă.

— Desigur, la noi e un pic cam rustic, dar asta-i viața la țară! ne-a zis el. Nu putem să ne luăm un aragaz, cum avem la apartament.

— Și de ce, mă rog? l-a întrebat doamna Bobiceanu.

— Mai vorbim peste douăzeci de ani, după ce termin de plătit casa asta, a zis domnul Bobiceanu și a început iar să râdă.

Doamna Bobiceanu n-a răs.

— Mă scuzați, trebuie să termin de gătit. Cred că și mâncarea o să fie destul de rustică, a zis ea și-a plecat.

— Corin unde e? Nu-i și el aici? a întrebat tata.

— Ba da, este, a răspuns domnul Bobiceanu. Dar prostovanul ăsta mic e pedepsit și-acum e în camera

lui. Știi ce-a făcut dimineață, când s-a trezit? N-ai cum să ghicești! S-a urcat într-un pom să culeagă prune! Îți dai seama? Pomii ăștia m-au costat o avere! Și n-am dat atâția bani ca să se joace ăsta mic și să rupă crengile, păi nu?

Apoi domnul Bobiceanu a zis că o să-i scurteze pe-deapsa pentru că am venit eu și că sigur eu sunt băiat cuminte și nu fac stricăciuni prin grădină.

Corin a venit, i-a salutat pe mama și pe tata, apoi am dat mâna cu el. Pare un băiat grozav, nu atât de grozav ca prietenii mei de la școală, firește – trebuie să recunosc că prietenii mei de la școală sunt tari de tot.

— Mergem în grădină să ne jucăm? l-am întrebat.

Corin s-a uitat la taică-său, iar taică-său i-a zis:

— Mai bine nu, copii. O să mâncăm îndată și n-aș vrea să aduceți noroi în casă. Maică-ta s-a chinuit să facă curat de dimineață.

Așa că ne-am așezat amândoi pe canapea și, în timp ce părinții beau ceva înainte de masă, ne-am uitat pe o revistă pe care o citisem acasă. Și am citit-o de mai multe ori, pentru că doamna Bobiceanu, care n-a stat cu ceilalți la un pahar, întârzia cu mâncarea. Apoi a venit, și-a dat șorțul jos și a spus:

— Asta e... La masă!

Domnul Bobiceanu era mândru nevoie-mare de plătoul cu aperitive: ne-a explicat că roșiile vin de la el din grădină, iar tata a râs și i-a zis că roșiile au venit un pic prea devreme, pentru că erau încă verzi. Domnul Bobiceanu i-a răspuns că așa e, poate că nu sunt coapte bine de tot, dar au un alt gust decât cele de la piață. Mie, unul, cel mai mult și mai mult mi-au plăcut sardinele.

Și apoi doamna Bobiceanu a adus friptura, care arăta foarte haios, pentru că pe dinafară era neagră toată, iar pe dinăuntru ziceai că nu-i făcută deloc.

— Eu nu vreau, a zis Corin. Nu-mi place carnea crudă!

Domnul Bobiceanu s-a uitat la el într-un mare fel și i-a spus să-și termine mai degrabă roșiile alea din farfurie și să mănânce și el friptură ca toată lumea, altfel e pedepsit.

Friptura ca friptura, dar cartofii copti n-au ieșit deloc cum trebuie; erau cam tari.

După masă, ne-am dus toți în sufragerie. Corin a luat iar revista și doamna Bobiceanu i-a explicat mamei că în oraș are o femeie care o ajută la treburi, dar că nu vrea

să vină să lucreze la țară duminică. Domnul Bobiceanu i-a explicat lui tata cât l-a costat casa și că a făcut o afacere extraordinară. Pe mine nu mă interesau chestiile astea, așa că l-am întrebat pe Corin dacă putem să ne jucăm afară, mai ales că era soare. Corin s-a uitat la taică-său, iar domnul Bobiceanu a zis:

— Desigur, copii, cum să nu! Dar vă rog să nu vă jucați pe gazon. Doar pe alei. Hai, duceți-vă la joacă și fiți cuminți!

Am ieșit în curte și Corin mi-a spus c-o să jucăm *pétanque**. Îmi place mult jocul ăsta și sunt tare de tot, nimeresc din prima. Ne-am jucat pe alee; era doar una și nici măcar nu era foarte largă; și, trebuie să recunosc, Corin știe cum să se apere.

— Fii atent, dacă vreo bilă ajunge pe gazon, n-avem cum s-o mai luăm! mi-a zis Corin.

* *Pétanque* este un joc cu bile metalice, foarte popular în Franța, care se joacă pe o suprafață netedă. Scopul e de a arunca bilele (care cântăresc între 650 și 800 de grame) cât mai aproape de țintă, ținta fiind o biluță de lemn colorată. Se poate juca în doi sau în două echipe de câte doi-trei jucători. Este al zecelea sport din Franța după numărul jucătorilor recunoscuți oficial. (N. trad.)

